

Proroctví v žalmech (2)

Texty na tento týden

Ž 46; Jr 4,23–26; Ž 47,2–5; 1Te 4,13–17, Ž 75, Zj 14,6–12

Základní verš

„Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Kěž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé!“ (Ž 67,3.4)

Když přemýšlíme o závěrečných událostech, máme tendenci soustředit se v knize Zjevení na různé šelmy a mocnosti. Samozřejmě mají velký význam, jinak by nebyly součástí Božího poselství (viz Zj 1,3).

Proroctví se však zabývají také klíčovými otázkami spojenými s hříchem, utrpením, soudem, bojem dobra a zla, povahou spravedlnosti a nespravedlnosti, pronásledováním a dalšími skutečnostmi.

Těmito otázkami se žalmy zabývají poměrně podrobně. Kniha žalmů zkoumá téměř všechny lidské emoce – od temné sklíčenosti až po nespoutanou radost. Vidíme v nich, jak se Izrael připravuje na boj proti silám temnoty. Čteme o jednotlivcích, kteří zápasí s otázkou, proč Bůh nebojuje se zlem přímo a okamžitě. Tuto otázku jsme si už nepochybně položili i my. Žalmy nás směřují do svatyně, kde nacházíme odpovědi. V žalmech nacházíme také opakovaný důraz na to, že Hospodin je Stvořitelem. Podobnými otázkami se zabýváme i dnes, když se snažíme najít odpovědi na situaci ve světě. I proto budeme tento týden pokračovat ve zkoumání žalmů. Opět budeme hledat souvislosti mezi žalmy a proroctvími.

Osnova lekce

V deváté lekci ještě zůstaneme v Knize žalmů, abychom viděli, jak i ony, podobně jako kniha Zjevení, představují nejen budoucí dobu krize a vzpoury proti Bohu, ale i naději, kterou Bůh svým dětem zaslubuje, včetně konečného vítězství.

- ▶ Ž 46; Zj 6,14: Naděje do doby závěrečné krize (neděle)
- ▶ Ž 46,7.8; Jr 4,23–26: Naděje uprostřed nepokoje (pondělí)
- ▶ Ž 47,2–5: Naděje na konečné Boží vítězství a záchranu (úterý)
- ▶ Ž 75; Zj 14,9–12: Naděje na spravedlivý Boží soud (středa)
- ▶ Ž 67; Zj 14,6–12: Boží touha, aby jeho spásu poznaly všechny národy (čtvrtek)

OSVĚDČENÁ POMOC V SOUŽENÍ

²Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. ³Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. ⁴Ať si jejich vody hučí, ať se pění, ať se hory pro jejich zpupnost třesou! [...] ⁹Pojďte jen, pohleďte na Hospodinovy skutky, jak úžasné činy v zemi koná! ¹⁰Činí přítrž válkám až do končin země, tříští luky, láme kopí, spaluje v ohni válečné vozy. ¹¹„Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh. Budu vyvyšován mezi pronárody, vyvyšován v zemi.“ ¹²Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný. (Ž 46,2–4.9–12)

Nebesa zmizela, jako když se zavře kniha, a žádná hora a žádný ostrov nezůstaly na svém místě. (Zj 6,14)

Osobní studium

Přečti si celý Ž 46. V čem může být poselství tohoto žalmu naším povzbuzením uprostřed nepokoje současného světa i událostí, které mají přijít na konci dějin?

V Ž 46 zaznívá podobné téma jako v Listu Židům. Toto téma by se dalo vyjádřit slovem „lepší“. Dopis Židům zdůrazňuje, že Ježíš je lepší než pozemský velekněz, jeho oběť je lepší než oběti zvířat a nebeská svatyně je lepší než předobrazy, které existovaly na zemi.

Tento žalm však k danému tématu přistupuje odlišně. Autor nestaví dobré věci do kontrastu s těmi lepšími. Žalmista ukazuje na svět ve vzpouře, na bolestné následky, které vzpóra přinesla, a klade je do protikladu se zaslíbením lepších věcí, které pro nás Bůh připravuje.

Ž 46 je naplněn nadějí. Přináší zaslíbení, že i uprostřed zustošení, zkoušek, utrpení a války, kterým čelíme, on zůstává Bohem.

Právě v chaosu dnešního světa zaznívá výzva: „Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh“ (Ž 46,11). Díky této jistotě můžeme hledět do budoucnosti s vědomím, že jednoho dne všechno špatné skončí a Bůh bude „vyvyšován v zemi“ (Ž 46,11).

Všimněme si také následujících slov: „Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří“ (Ž 46,3). Připomeňme si scény, které se budou odehrávat při druhém příchodu: „Nebesa zmizela, jako když se zavře kniha, a žádná hora a žádný ostrov nezůstaly na svém místě“ (Zj 6,14). Apoštol Petr k tomu přidává: „V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žárem“ (2Pt 3,12). Náš současný svět (a všechno zlo v něm) nebude trvat věčně. Zaslíbení hovoří o příchodu něčeho, co naše mysl nyní sotva dokáže pochopit. Do té doby však musíme trpělivě čekat, setrvávat ve víře a držet se zjevení, které jsme dostali od Boha. Tím největším zjevením je Ježíšův kříž svědčící o Boží lásce.

Aplikace

Situace ve světě není dobrá a víme, že se postupem času bude jen zhoršovat. Jak můžeme posilovat svou naději? Jak nám v tom může pomáhat poznání dobrého Boha, jeho moci a charakteru?

NADĚJE UPROSTŘED NEKLIDU

⁷Pronárody hlučí, království se hroučí, jen vydá hlas a země se rozplývá. ⁸Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný. (Ž 46,7.8)

²³Viděl jsem zemi, a hle, je pustá a prázdňá, nebesa jsou beze světla. ²⁴Viděl jsem hory, a hle, třesou se, všechny pahorky se otřásají. ²⁵Viděl jsem, a hle, nikde žádný člověk, i všechno nebeské ptactvo odletělo. ²⁶Viděl jsem, a hle, sad je pouští, všechna města v něm jsou podvrácena Hospodinem, jeho planoucím hněvem. (Jr 4,23–26)

Osobní studium

Přestože Kniha žalmů není v první řadě prorockou knihou, i v ní nacházíme mnoho symbolů. Když se však v žalmech mluví o konečném obnovení naší planety, nemáme důvod se domnívat, že jde o symbolický jazyk. Žalm 46., kterému jsme se věnovali včera, nám připomíná, že Kristův návrat velmi podstatně zasáhne náš svět. Nepůjde však jen o to, že se třesou hory. Velké vyvrcholení dějin Země se projeví i rozpadem světských království – těch pomýlených, nepoctivých a chatrných systémů lidské vlády, které během tisíciletí způsobily tolik utrpení.

V závěru dějin nastane konec nejen těchto pozemských mocností, ale i všeho zla a utrpení, které přinesly lidstvu.

Co nám úvodní text (Jr 4,23–26) říká o osudu tohoto světa, než Bůh stvoří „nové nebe a novou zemi“ (Zj 21,1)?

Biblická proroctví nám naznačují, co se stane s tímto světem. Vidění v Da 7 nám například ukazuje rozbouřené moře, uprostřed něhož povstávají národy světa. Větry sváru a válek foukají přes pohanské moře

(zem) a vytvářejí jedno světské království za druhým. Ani jedno z nich však nedokáže vyřešit skutečné problémy, které sužují lidstvo. Světští vůdci, do kterých lidé vkládají svou naději, se téměř vždy ukáží jako stejně hříšní a sobečtí jako my ostatní.

Žádné z království ukázaných Danielovi se pro Boží lid nestalo bezpečným domovem (i když některá byla lepší než jiná). My však víme, že „máme občanství v nebesích“ (Fp 3,20). Máme jistotu, že vysoko nad chaosem této planety je trůn, který stojí navěky (viz Ez 1,26; Ž 45,7). Ježíš učil, že čím více se budeme blížít k okamžiku Kristova návratu (Mt 24), tím více se bude prohlubovat krize ve světě. My však můžeme vytrvat ve víře bez ohledu na stav naší planety. Můžeme totiž prožívat jistotu, že Bůh má probíhající události ve své moci a že nakonec splní svá zaslíbení. „Pronárody hlučí, království se hroučí, jen vydá hlas a země se rozplývá. Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný“ (Ž 46,7.8).

Z našeho bezprostředního pohledu se okolnosti nevyvíjejí moc dobře. Ale dlouhodobě? To je, díky Ježíši, úplně jiná záležitost.

Aplikace

Není pochyb, že se náš svět ocitá ve stále větším chaosu. Jako by se všechno vymklo zpod kontroly. Jak nám například proroctví z Da 7 může pomoci pochopit, že pokud zůstaneme věrní, všechno pro nás nakonec dobře dopadne?

POD JEHO NOHAMA

²Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. ³Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. ⁴Podrobí nám lidská společenství, národy k nohám nám složí. ⁵Vybral nám za náš dědičný podíl chloubu Jákoba, jehož si zamiloval. (Ž 47,2–5)

Osobní studium

Co se v úvodním textu (Ž 47,2–5) říká o našem místě v Kristově království?

Na základě biblických proroctví víme, že na konci nás čeká nádherná budoucnost. A do té doby? Lidé přenechali vládu na naší planetě Luciferovi. V době, kdy se satan objevil před nebeskou radou, chlubil se, že tato země patří jemu. „Hospodin se satana zeptal: ‚Odkud přicházíš?‘ Satan Hospodinu odpověděl: ‚Procházel jsem zemi křížem krážem“ (Jb 1,7).

Satan si tím nárokoval vlastnictví celé země. „Dotek nohy“ se totiž používal k označení vlastnictví. Hospodin například přikázal Abramovi: „Teď projdi křížem krážem tuto zemi, neboť ti ji dávám“ (Gn 13,17).

Porovnej texty 1Te 4,13–17 a Za 14,4 a soustřed se přitom na to, co tyto verše říkají o Kristových nohou. V čem se tyto texty

liší? Co se z tohoto rozdílu můžeme naučit o dvou odlišných, i když souvisejících aspektech Kristovy konečné svrchovanosti nad světem?

Ellen G. Whiteová o tom, co dělá Kristus na konci tisíciletí, napsala: „Ježíš Kristus sestoupí na Olivovou horu, odkud po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa a kde andělé opakovali zaslíbení o jeho návratu. Prorok napsal: ‚Přijde Hospodin, můj Bůh, a s tebou všichni svatí, Bože.‘ ‚V onen den stanou jeho nohy na hoře Olivové, ležící na východ od Jeruzaléma. Olivová hora se rozpolťí vpůli ... velmi širokým údolím.‘ ‚Hospodin bude Králem nad celou zemí; v onen den bude Hospodin jediný a jeho jméno jediné‘ (Za 14,5.4.9). Když Nový Jeruzalém sestoupí z nebe ve své oslňující nádheře, spočine na místě připraveném a očištěném pro jeho příchod a Kristus se svým lidem i anděly vstoupí do Svatého města.“ (GC 662.663; VDV 427)

Aplikace

Uvažuj o naději, kterou jsme dostali v Ježíši. Zamysli se nad tím, jak těžký by byl život, kdyby vše navždy končilo smrtí. V čem byla naše naděje?

VÍNO A KREV

²Vzdáváme ti chválu, Bože, vzdáváme ti chválu! Tvé jméno je blízko, vypráví se o tvých divech.
³„Já určím tu chvíli, kdy vykonám soud dle práva. [...]“⁸jenom Bůh je soudce: jednoho poníží, druhého povýší. ⁹Hospodin má v ruce kalich: víno kvasí, je plné příměsků, z něho nalévá a vypijí je i s kaly až do dna všichni svévolníci země. ¹⁰A já to budu navěky hlásat, budu zpívat žalmy Jákobovu Bohu. ¹¹A všem svévolníkům srazím rohy, rohy spravedlivého se zvednou. (Ž 75,2.3.8–11)

Osobní studium

Přečti si Ž 75. Co odhaluje tento žalm o některých problémech souvisejících se soudem? Uvažuj o slovech žalmu v kontextu veršů Mt 26,26–29 a Zj 14,9–12. Jak nám tyto texty pomáhají porozumět problémům zmíněným v Ž 75?

Předpokládá se, že se tento žalm měl zpívat při zázračném zničení armády asyrského krále Sancheríba (2Pa 32; 2Kr 19). Samotný příběh je jakousi předzvěstí konečného zničení bezbožných, o kterém se mluví ve Zj 20. Boží lid je ve Svatém městě se svým spravedlivým králem, když přicházejí vojska zla a obklíčují město. Nakonec je však zničí samotný Bůh.

Jednou z věcí, které Bůh u soudu napravuje, je zneužití moci, ke kterému došlo v našem padlém světě. Hříchem ovládaní lidé nežijí ani pro jiné, ani pro Boží slávu, ale jen pro sebe. Lidé se v minulosti rozhodli uvěřit (a mnozí se tak rozhodují i dnes), že ve vesmíru neexistuje žádný smysl ani objektivní

morální normy. Náš život je dnes poznamenán důsledky tohoto rozhodnutí. Filozof Friedrich Nietzsche prosazoval myšlenku, že má-li existovat smysl, musíme si ho sami vymyslet a předstírat, že vesmír existuje pro náš prospěch. Každý jednotlivec se ve skutečnosti chová tak, jako kdyby byl bohem.

Ať jsou okolnosti, se kterými se setkáváme, jakkoli složité a bolestné, jako věřící dostáváme od Boha vždy znovu povzbuzení, abychom žili naději a nesoudili budoucnost podle současných událostí. Je snadné zoufat si, když vidíme, jak pilíře civilizace neustále podřívají srdce a mysl bezbožných lidí nebo těch, jejichž názory na Boha nejsou založeny na Bibli. V současnosti žijeme v období, kdy jsou v mnoha částech světa zpochybňovány zcela základní morální hodnoty, dokonce i takové, které se týkají samotné podstaty lidského života. Na veřejnosti jsou propagovány některé druhy nemravností, o kterých by se mnoho lidí stydělo mluvit i v soukromí. Morální zkáza světa postupuje velmi rychle.

Aplikace

Nezapomínejme, že jsme dostali pověření, abychom se alespoň pokusili udělat všechno pro to, aby byl život našich bližních – ano, především těch potřebných a trpících –, lepší a snesitelnější. Není však v lidské moci změnit svět ovládaný zlem. Vždy pamatujme na to, že tento hříšný svět Bůh zničí a potom nově stvoří. Teprve pak bude všechno opět dokonalé.

AŽ JE ZNÁMA TVOJE SPÁSA!

²Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář!³Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása!⁴Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé!⁵Ať se národy radují, ať zaplesají, neboť soudíš lidi podle práva, spravuješ národy země.⁶Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé!⁷Země vydala své plody, Bůh nám žehná, Bůh náš.⁸Bůh nám dává svoje požehnání. Nechť se ho bojí všechny dálavy země! (Ž 67,2–8)

Osobní studium

Uvažuj o úvodním textu (Ž 67). Jak nám tento hymnus chvály pomáhá pochopit úkol svěřený Božím lidu ve Zj 14,6–12?

Vědci z Massachusettské technické univerzity vytvořili nový černý nanomateriál, díky kterému se předměty jím natřené stávají téměř neviditelnými. Je vytvořen z uhlíkových nanotrubic a je mnohonásobně „tmavší“ než jakýkoli dříve vytvořený materiál. Dokáže absorbovat až 99,995 procent veškerého viditelného světla. Ani nejjasnější světlo nemá schopnost zviditelnit předměty pokryté tímto materiálem.

Ž 67 začíná touhou, aby mezi námi zazářila Boží tvář. Cílem má být přání, aby Boží cestu a spásu poznali „všichni lidé“ (Ž 67,4). V plánu spasení Bůh vytvořil způsob, jakým mohou být hříšníci znovu přijati do jeho přítomnosti, aniž by byli zničeni jeho slávou. A i nyní, v tomto životě, Kristův kříž umožňuje, abychom byli ozářeni světlem Boží tváře.

A nejen to. Bůh chce, abychom zrcadlili jeho světlo světu kolem nás. Takový úkol dostal už starověký Izrael. Chrám měl být domem modlitby pro všechny národy. Hospodin říká: „Všechny, kdo dbají na to, aby neznesvěcovali den odpočinku, kdo se pev-

ně drží mé smlouvy, přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblažím radostí, jejich oběti zápalné a obětní hody dojdou na mém oltáři zalíbení. Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy...“ (Iz 56,6.7).

V Ž 67 nám David připomíná to, co máme zvěstovat a po čem Bůh touží: „Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása!“ (Ž 67,3). Je smutné, že Boží lid v této úloze opakovaně selhával. Starý zákon obsahuje některé temné kapitoly fatálního selhání Božího lidu. A stejná selhání se odehrála i během dvou tisíciletí existence křesťanské církve. Je to, jako kdybychom naše srdce natřeli ultratmavým nanomateriálem a spokojeně pohltili všechno Boží světlo, aniž bychom je odrazili svému okolí.

Někdy se dopouštíme toho, že Boží církev v čase konce považujeme za jakýsi předodletový salonek určený pro privilegovanou skupinu lidí. Zdá se, že nám to tak vyhovuje, a vůbec nám nevadí, že zbytek světa musí sedět v hlučné nepohodlné hale, naprosto nepřipravený na cestu, která je před námi. Boží věrní ze Zj 14 se však nespokojují s tím, že stojí na Siónu s Kristem a hřejí se v záři jeho přítomnosti. Namísto toho vyzývají hlasitě celý svět, aby se k nim přidal a společně jsme tak mohli stát na svaté Boží hoře.

Aplikace

Jaký závazek bychom měli jako církev i jako jednotlivci cítit, jestliže druhé seznamujeme s pravdou, kterou tak milujeme?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si texty Ž 133; Sk 1,4–9 a Zj 5,4–7.

„V době patriarchů se působení Ducha svatého často projevovalo pozoruhodným způsobem, nikdy však ve své plnosti. Učedníci poslechli svého Spasitele a nyní pokorně prosili o tento dar. Ježíš podpořil jejich modlitby svou přímluvou v nebi. Požadoval dar Ducha, aby ho mohl vylít na svůj lid.“ (AA 37; PNL 23)

Učedníci byli poučeni, aby vydávali svědectví o Kristu „v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,8). Je to dílo, které bude ohlašovat návrat Krista (Mt 24,14). I dnes máme pokračovat v tom, co učedníci začali.

Když nám Kristus řekl, abychom nesli světu evangelium, nenechal nás, abychom sami vymýšleli způsoby, jak to uskutečnit. Tato práce je řízena z nebeské svatyně. To, co děláme, vychází z důvěrného vztahu s Kristem: On nás vede a dává nám sílu. Toto je jeho dílo, ne naše: je jen třeba, abychom následovali jeho vedení. Všimneme si, jak to fungovalo v Izraeli: Bůh je požádal, aby se řídili jeho pokyny, a pak učinil i takové divy a zázraky, které byly z lidského pohledu naprosto nemyslitelné. Duch již působí v srdcích našich bližních. Naším úkolem je být při tom, abychom je ve správné chvíli rozhodování pozvali, aby se připojili k Božímu lidu, který stojí s Beránkem na Siónu. Nemusíme vymýšlet nové způsoby a metody, to není náš úkol – je to dílo našeho Boha.

Otázky k rozhovoru

1. *Ve světě existuje mnoho neoslovených lidí, i když poselství tří andělů zaznívá již dlouhou dobu. Uvažujte, jak můžeme jako sborové společenství lépe plnit úkol, k jehož provedení nás Kristus povolal. Jak se můžeme naučit nepodléhat malomyslnosti, když lidé na naše pozvání nereagují?*
2. *Ve Zj 5 je Jan svědkem toho, že zapečetěný svitek byl dán Beránkovi, protože on jediný je „hoden“ jej otevřít. Když jsou pečeti na svitku otevřené (Zj 6), vidíme jasně předpovězené novozákonní dějiny – a to až po dobu konce. Co se z toho můžeme naučit o způsobu, jakým Bůh zamýšlí dokončit své dílo?*
3. *Které události ve světě a kolem nás by mohly velmi rychle způsobit, že se začne dít to, co je popsáno ve Zj 13 a 14? Co tomu zatím brání?*